אלו הן הגולין פרק שני מכות

ורבי יהודה ההוא מבעי ליה פרט למתכוין וכו'. (ד) דר' מאיר סבר פרט למתכוין וכו' שמעינן משגגה ותרתי שמע מינה וההיא דברייתא דלעיל אמיא כר' יהודה: ט) **נשמט** אנשמט לא קשיא כאן באוהב כאן בשונא נפסק אנפסק לא קשיא הא רבי הא רבנן. וא"ת לרבי היכי משכחת לה שוגג שיגלה דנשמט אוהב גולה ולא שוגג ואם נפסק אפי' אוהב אינו גולה ואין ט) זו סברא לומר דלית ליה לרבי דר' שמעון ° דהוי רביה ויש לומר דמכל מקום משכחת לה כגון שנפל מן הגג עליו דידוע לכל שלא נפל מדעת שהרי היה נסכנת מות:

(ה) **משולשות.** שיהא מתחלת ארץ ישראל עד לאשורה כמו מראשורה לשניה שלחלוקה שוה היה ל"י ובאמצע היו ערי מקלט וכן יש לפרש ההיא דמגילה (דף יט. וסס) דקאמר נקראת לגרת שאם תפרה הכל שלשה חוטין גידין כשרה ובלבד שיהא משולשין ופירושו הוי כי הכא שלריע שמתחלת התפירה עד חוט של גידין כמו עד שניה של גידין ומשניה עד שליש כמו משלישית עד סוף התפירה ולא כדברי המפרשים משולשות אחד בתחלה ואחד באמצע ואחד בסוף ו):

בגלעד שביחי רוצחים. פי' ולהכי הוצרכנו לערי מקלט (ו) לפי שהורגים מזיד בלא עדים הקב"ה מזמנן לפונדק אחד כדאמרי' לקמן (דף יז:) ק):

והא

[6] אשת נביא הוא דתיהדר דלאו נביא לא תיהדר אלא כדאמר ר' שמואל בר נחמני דאמר ר' שמואל בר נחמני אמר ר' יונתן הכי קאמר ליה [1] ועתה השב (את) אשת האיש מכל מקום ודקאמרת הגוי גם צדיק תהרוג הלא הוא אמר לי אחותי היא וגו' נביא הוא וממך למד אכסנאי (ח) הוא שבא לעיר על עסקי אכילה ושתייה שואלין אותו כלום שואלין אותו אשתך זו אחותך זו מכאן [8] שבן נח נהרג שהיה לו ללמוד ולא למד: **מתני'** [2] הסומא אינו גולה דברי רבי יהודה ר' מאיר אומר גולה [3] השונא אינו גולה [4] רבי יוסי אומר השונא נהרג מפני שהוא כמועד רבי שמעון אומר יש שונא גולה ויש שונא שאינו גולה זה הכלל כל שהוא יכול לומר לדעת הרג אינו גולה ושלא לדעת הרג הרי זה גולה: **גמ'** [5] ת"ר [2] בלא ראות פרט לסומא דברי רבי יהודה רבי מאיר אומר בלא ראות לרבות את הסומא מאי טעמא דרבי יהודה דכתיב [3] ואשר יבא את רעהו ביער אפילו סומא אתא בלא ראות מעטיה ורבי מאיר בלא ראות למעט בבלי דעת למעט הוי מיעוט אחר מיעוט [7] ואין מיעוט אחר מיעוט אלא לרבות ורבי יהודה בבלי דעת [8] פרט למתכוין הוא דאתא: ר' יוסי אומר השונא נהרג כו': והא לא אתרו ביה מתניתין רבי יוסי בר יהודה היא דתניא [9] רבי יוסי בר יהודה אומר חבר אינו צריך התראה לפי שלא ניתנה התראה אלא להבחין בין שוגג למזיד: רבי שמעון אומר יש שונא גולה וכו': תניא כיצד אמר רבי שמעון יש שונא גולה ויש שונא שאינו גולה נפסק גולה נשמט אינו גולה והתניא ר' שמעון אומר לעולם אינו גולה עד שישמט מחצלו מידו קשיא נפסק אנפסק קשיא נשמט אנשמט (ט) נפסק אנפסק לא קשיא הא באוהב והא בשונא נשמט אנשמט לא קשיא הא רבי והא רבנן: **מתני'** להיכן גולין [1] לערי מקלט לשלש שבעבר הירדן ולשלש שבארץ כנען [2] שנאמר [4] את שלש הערים תתנו מעבר לירדן ואת שלש הערים תתנו בארץ כנען וגו' עד שלא נבחרו שלש שבארץ ישראל [5] לא היו שלש שבעבר הירדן קולטות שנאמר שש ערי מקלט תהיינה עד שיהיו [6] ששתן קולטות כאחת [7] ומכוונות להן דרכים מזו לזו שנאמר [5] תכין לך הדרך ושלשת וגו' [8] ומוסרין להן שני ת"ח שמא יהרגנו בדרך וידברו אליו רבי מאיר אומר [9] (אף) הוא מדבר ע"י עצמו שנאמר [6] וזה דבר הרוצח רבי יוסי [10] בר יהודה אומר [11] בתחלה אחד שונג ואחד מזיד מקדימין לערי מקלט וב"ד שולחין ומביאין אותו משם מי שנתחייב מיתה בב"ד הרגוהו ושלא נתחייב מיתה פטרוהו מי שנתחייב גלות מחזירין אותו למקומו שנאמר [7] והשיבו אותו העדה אל עיר מקלטו וגו': **גמ'** תנו רבנן [12] שלש ערים הבדיל משה בעבר הירדן וכנגדן הבדיל יהושע בארץ כנען ומכוונות היו כמין שתי שורות שבכרם [8] חברון ביהודה כנגד [9] בצר במדבר שכם בהר אפרים כנגד רמות בגלעד קדש בהר נפתלי כנגד גולן בבשן ושלשת [10] שיהו משולשין שיהא מדרום לחברון כמחברון לשכם ומחברון לשכם כמשכם לקדש ומשכם לקדש כמקדש לצפון בעבר הירדן תלת בארץ ישראל תלת אמר אביי בגלעד שכיחי רוצחים דכתיב

[10] **בחלה.** כלומר תחלת משפט כל הרוצחים [11] ואפילו מזידין ויליף טעמא בסיפרא דבי רב מואבד לו וגו' ונפ אל אחת וגו': **גמ' ומכוונות היו.** אלו נגד אלו בשתי שורות כמו שתי שורות שבכרם: **ושלשת אם נכון אלהך וגו' שיהו משולשות.** כלומר שמתחלקת הארץ חלקות [12] רחבה של ארץ ישראל לארבעת רבעים כמו שמפרש ואולך שיהא מדרומה שבארץ ישראל לחברון כמחברון לשכם כו': **בעבר הירדן תלת כו'.** בתמיה. בנחלת שני שבטים שלם כמו בנחלת עשרה שבטים: **בגלעד.** שהוא בעבר הירדן שכיחי רוצחים

עוקבין

עין משפט נר מצוה

לב א מיי' פ"י מהל' מלכים הלכה ה:
לג ב מיי' פ"ו מהל' רוצח הל' יד סמג עשין עה:
לד ג מיי' שם הל' י סמג שם:
לה ד מיי' שם פ"ב הל' ח סמג שם:
לו ה מיי' שם פ"ח הל' ב סמג עשין עו:
לז ו מיי' שם הל' ג:
לח ז מיי' שם הל' ה:
לט ח מיי' שם פ"ה הלכה ח:
מ ט מיי' שם פ"ב הל' ז:
מא י מיי' שם פ"ח הל' ב:
מב כ מיי' שם הלכה ז:

תורה אור השלם

1. וְעַתָּה הָשֵׁב אֵשֶׁת הָאִישׁ כִּי נָבִיא הוּא וְיִתְפַּלֵּל בַּעֲדֶךָ וֶחְיֵה וְאִם אֵינְךָ מֵשִׁיב דַּע כִּי מוֹת תָּמוּת אַתָּה וְכָל אֲשֶׁר לָךְ: בראשית כ ז
2. אוּ בְכָל אֶבֶן אֲשֶׁר יָמוּת בָּהּ בְּלֹא רְאוֹת וִיפֹּל עָלָיו וָיָמֹת וְהוּא לֹא אוֹיֵב לוֹ וְלֹא מְבַקֵּשׁ רָעָתוֹ: במדבר לה כג
3. וַאֲשֶׁר יָבֹא אֶת רֵעֵהוּ בַּיַּעַר לַחְטֹב עֵצִים וְנִדְּחָה יָדוֹ בַגַּרְזֶן לִכְרֹת הָעֵץ וְנָשַׁל הַבַּרְזֶל מִן הָעֵץ וּמָצָא אֶת רֵעֵהוּ וָמֵת הוּא יָנוּס אֶל אַחַת הָעָרִים הָאֵלֶּה וָחָי: דברים יט ה
4. אֶת שְׁלֹשׁ הֶעָרִים תִּתְּנוּ מֵעֵבֶר לַיַּרְדֵּן וְאֶת שְׁלֹשׁ הֶעָרִים תִּתְּנוּ בְּאֶרֶץ כְּנָעַן עָרֵי מִקְלָט תִּהְיֶינָה: במדבר לה יד
5. תָּכִין לְךָ הַדֶּרֶךְ וְשִׁלַּשְׁתָּ אֶת גְּבוּל אַרְצְךָ אֲשֶׁר יַנְחִילְךָ יְיָ אֱלֹהֶיךָ וְהָיָה לָנוּס שָׁמָּה כָּל רֹצֵחַ: דברים יט ג
6. וְזֶה דְּבַר הָרֹצֵחַ אֲשֶׁר יָנוּס שָׁמָּה וְחָי אֲשֶׁר יַכֶּה אֶת רֵעֵהוּ בְּבְלִי דָעַת וְהוּא לֹא שֹׂנֵא לוֹ מִתְּמוֹל שִׁלְשֹׁם: דברים יט ד
7. וְהִצִּילוּ הָעֵדָה אֶת הָרֹצֵחַ מִיַּד גֹּאֵל הַדָּם וְהֵשִׁיבוּ אֹתוֹ הָעֵדָה אֶל עִיר מִקְלָטוֹ אֲשֶׁר נָס שָׁמָּה וְיָשַׁב בָּהּ עַד מוֹת הַכֹּהֵן הַגָּדֹל אֲשֶׁר מָשַׁח אֹתוֹ בְּשֶׁמֶן הַקֹּדֶשׁ: במדבר לה כה
8. וַיְקַדְּשׁוּ אֶת קֶדֶשׁ בַּגְּלִיל בְּהַר נַפְתָּלִי וְאֶת שְׁכֶם בְּהַר אֶפְרָיִם וְאֶת קִרְיַת אַרְבַּע הִיא חֶבְרוֹן בְּהַר יְהוּדָה: יהושע כ ז
9. אֶת בֶּצֶר בַּמִּדְבָּר בְּאֶרֶץ הַמִּישֹׁר לָרְאוּבֵנִי וְאֶת רָאמֹת בַּגִּלְעָד לַגָּדִי וְאֶת גּוֹלָן בַּבָּשָׁן לַמְנַשִּׁי: דברים ד מג

רבינו חננאל

הכי קאמר דקאמרת הגוי גם צדיק תהרוג הלא הוא אמר לי אחותי היא נביא הוא וממך למד. כלומר כיון שראה אותך שואלו על עסקי אשתו נתייירא שלא תהרגנו ולפיכך אמר לך אחותי היא מיכן לכן נח שנהרג שהיה לו ללמוד ולא למד: הסומא אינו גולה כו'. ת"ר בלא ראות מכלל שיכול לראות פרט לסומא שאינו גולה דברי ר' יהודה. ר' מאיר אומר בלא ראות למעט הסומא בבלי דעת למעט הוי מיעוט אחר מיעוט ואין מיעוט אחר מיעוט אלא לרבות אפי' סומא גולה. השונא אינו גולה. ר' יוסי אומר השונא (אינו) נהרג מפני שהוא כמועד. וכו' יוסי בר יהודה דתני חבר אינו צריך התראה לפי שלא ניתנה התראה אלא להבחין בין שוגג למזיד והאי כיון דשונא הוא ודאי מזיד הוא. תניא כיצד א"ר שמעון יש שונא גולה כגון שנפסק. אבל נשמט אינו גולה דכיון שהוא שונא במזיד שמט. איני והתניא ר' שמעון אומר לעולם אינו גולה עד שישמט מחצלו מידו ושנינן לא קשיא הא דתני נשמט אינו גולה כרבי דתני נשמט הברזל מקתו והרג רבי אומר אינו גולה והא דתנא גולה כרבנן דאמרי גולה [6]: להיכן גולין לערי מקלט לשלש שבעבר הירדן ושלש שבארץ כנען: ת"ר שלש ערים הבדיל משה בעבר הירדן וכנגדן הבדיל יהושע בארץ כנען. ומכוונות היו חברון ביהודה כנגד בצר במדבר כו'. ושלשת שהתיינה משולשות מדרום לחברון כמחברון לשכם כו'. אמר אביי בגלעד שכיחי רצחנים

[6] פירוש זה דמתחזו המשונים. עי' רש"י ומנ"ן וריטב"א:

מסורת הש"ס

[6] כ"ק נב., ב) לעיל ו:, ג) כ"ק פו: [1] מלכים פו:, ד) [יומא מג. וש"נ], ה) [לעיל ז:], ו) סנהדרין מ: מא. עב: לעיל ו:, ז) [גיר' ירושלמי שלשתן], ח) [ע' תוי"ט], ט) [נסדר המשנה ר"י ברבי יהודה], י) [תוספת' פ"כז], כ) [כס"א: אין לומר כזו לדעת עצמה], ל) דרבנן דר"ש היא דאמרו נשמט כו' דש"ל, מ) [כס"א הרגו], נ) [כס"א נוסף: לגלות], ס) [כס"א כלומר שתשלשלם כחלוקת הארץ חולקין], ע) לפי גירסת תוספות לא נרסי' בגרייתא ר"ש. מהרש"א ומהר"ם, פ) [ע' מהרש"א ומהר"ם], צ) [וע"ע תוספות בכורות לט. ד"ה שיהיו], ק) [והרמב"ן בפי' התומש כתב בזה"ל ואע"פ שאין המקולן אלא בשוגגין היו שופכים דמים במרמה ומרמין עצמן בשוגגין והולך להרכות להם ערי מקלט לקלוט את כולן אלא נודע מי המזיד וכו'],

גליון הש"ס

תוס' ד"ה נשמט וכו' הדור רבי". כדאיתא שבת דף קמו ע"ב:

הגהות הב"ח

(א) גב' אנכנאי שבא לעיר כנ"ל ותיבת הוא נמחק: (ב) שם קשיא נשמט אנשמט (נפסק אנפסק וכו' והא רבנן) תא"מ וג"כ ס"א נשמט אנשמט ל"ק הא באוהב והא בשונא נפסק אנפסק ל"ק הא רבי והא רבנן: (ג) רש"י ד"ה הכי גרסי' וכו' והא רבנן פי' הא דקתני: (ד) תוס' ד"ה ור' יהודה וכו' ור' מאיר סבר פרט למתכוין מתעיגן כנ"ל ותיבת וכו' נמחק: (ה) ד"ה משולשין וכו' שלחלוקה שוה היו ערי מקלט באמצע ארץ ישראל וכן יש לפרש: (ו) ד"ה בגלעד וכו' לערי מקלט הרבה לפי שכשהורגים מזיד בלא עדים. ר"ג ומ"מ איכא שוגגין הרבה בגלעד:

לעזי רש"י

טרואיל"א. כף של כיידים.

מוסף רש"י

שהיה לו ללמוד. דרך ארץ, ולא למד. מדקאמר ליה דממנא נביא הוא, דמשמע אין ממש בדבריך ולאו אתה ליהרג (ב"ק צב:). השונא. שאמר בשונא הרגתי, נהרג מפני שהוא כמועד. ומותרה (לעיל ו:). בלא ראות. משמע שהוא ראוה במקום אחר וכאן היה בלא ראות (ב"ק פו:). פרט לסומא. שהרג בשוגג שאינו גולה, ויכול קאמר בלא ראות זה שהרגו לא ראהו דאילו ראהו לא היה הורגו, מכלל דיש סיפק בידו לראותו, פרט לסומא דאינו רואה דאינו גולה (נדרים פ:), אלא להבחין. שלא יכול לומר סנור הייתי שמותר (סנהדרין ח:).

אלו הן הגולין פרק שני מכות

עוקבין. מורכין: **מהאי גיסא ומהאי גיסא דמרחקי.** מגרון וקדש רחוקות מגבולי הארץ ע)שני רציעי הארץ והסורג בסוף הגבול ברוך לנוס רציע הארץ: **ומ"ש מציעאי דמקרבי.** הסורג בין הגרון לבסכ וכין סכס לקדש קרוב למקלט מיכן ומיכן: **כין לדעת כין שלא לדעת.** בין שברח סס לדעת קליטה בין [שלא] ברח סס (שלא) לדעת [קליטה] שלא היה יודע שהיא קולטת: **פרוודהא.** כפרים וחצרים הסמוכות לה ונקראות על שמה נתנו ללוכ: **ועדי מבצר.** כרכים גדולים שהיו בנחלת נפתלי הצדיק לר וגו': **ערים הללו.** ערי מקלט: **טירין קטנים.** לפי שאין מזונות מצויין שם: **ולא כרכים גדולים.** שהכל נקבצים שם תמיד ויהא רגל גואל הדם מצויה שם ויאכיל לו: **כגון סליקוס.** עיר מבצר ויש כפר סמוך הנקרא אקרא דסליקוס כך קדש העיר מבצר ועיר ביוני סמוכה לה הנקראת על שמה: **ואם אין שם מים.** כשנפלו בגולן בימי יהושע לוויס הביאו להם אמות מים אחרי כן מן הנהרות הרחוקים: **כמקוס שוקים.** שימצאו מזונות לקנות: **כמקוס אוכלוסין.** שיהו כפרים וישוב סמוכים להם שלא יבואו גואלי הדם מרובים על העיר בחיל: **כלי זיין.** שלא יקנה גואל הדם

דכתיב [1]גלעד קרית פועלי און עקובה מדם מאי עקובה מדם א"ר אלעזר שהיו עוקבין להרוג נפשות ומאי שנא מהאי גיסא ומהאי גיסא דמרחקי ומאי שנא מציעאי דמקרבי אמר אביי בשכם נמי שכיחי רוצחים דכתיב [2]וכחכי איש גדודים חבר כהנים דרך ירצחו שכמה וגו' מאי חבר כהנים א"ר אלעזר שהיו מתחברין להרוג נפשות ככהנים הללו שמתחברין לחלוק תרומות בבית הגרנות ותו ליכא והא כתיב [3]ועליהם תתנו ארבעים ושתים עיר אמר אבי [4]א הללו (פ) קולטות בין לדעת בין שלא לדעת הללו לדעת קולטות שלא לדעת אינן קולטות (פ)[5]וחברון עיר מקלט (ג)[6]הוא והכתיב [4]ויתנו לכלב את חברון כאשר דבר משה אמר אבי (ג)[7]פרוודהא דכתיב [5]ואת שדה העיר ואת חצריה נתנו לכלב בן יפנה וקדש עיר מקלט הואי והכתיב [6]וערי מבצר הצדים צר וחמת רקת וכנרת [וגו'] וקדש ואדרעי ועין חצור [7]ותניא ערים הללו אין עושין אותן לא טירין קטנים ולא כרכים גדולים אלא עיירות בינוניות (ה)[8]אמר רב יוסף תרתי קדש הואי אמר רב אשי כגון סליקוס ואקרא דסליקוס גופא [9]ערים הללו אין עושין אותן לא טירין קטנים ולא כרכין גדולים אלא עיירות בינוניות [10]ואין מושיבין אותן אלא במקום מים ואם אין שם מים מביאין להם מים ואין מושיבין אותן אלא במקום שווקים ואין מושיבין אותן אלא במקום אוכלוסין נתמעטו אוכלוסיהן מוסיפין עליהן נתמעטו דיוריהן מביאין להם כהנים וישראלים ואין מוכרין בהן לא כלי זיין ולא כלי מצודה דברי רבי נחמיה וחכמים מתירין [2]ושוין שאין פורסין בתוכן מצודות ואין מפשילין לתוכן חבלים כדי שלא תהא רגל גואל הדם מצויה שם א"ר יצחק מאי קרא [7]גם אל אחת מן הערים האל וחי עביד ליה מידי דתהוי ליה חיותא תנא [8]תלמיד שגלה מגלין רבו עמו שנאמר וחי עביד ליה מידי דתהוי ליה חיותא [9]אמר ר' זעירא מכאן [10]שלא ישנה אדם (פ)[11]לתלמיד שאינו הגון א"ר יוחנן [12]הרב שגלה מגלין ישיבתו עמו איני והא א"ר יוחנן מנין לדברי תורה שהן קולטין שנאמר [8]את בצר במדבר וגו' [וכתיב בתריה] [9]וזאת התורה לא קשיא הא בעידנא דעסיק בה הא בעידנא דלא עסיק בה ואי בעית אימא מאי קולטין ממלאך המות [10]כי הא דרב חסדא הוה יתיב וגרים בבי רב ולא הוה קא יכול שליחא [דמלאכא דמותא] למיקרב לגביה דלא הוה שתיק פומיה מגירסא סליק ויתיב אארזא דבי רב פקע ארזא ושתיק ויכיל ליה א"ר תנחום בר חנילאי מפני מה זכה ראובן לימנות בהצלה תחלה מפני שהוא פתח בהצלה תחלה שנאמר [10]וישמע ראובן ויצילהו מידם דרש רבי שמלאי מאי דכתיב [11]אז יבדיל משה שלש ערים בעבר הירדן מזרחה [שמש] אמר לו הקב"ה למשה הזרח שמש לרוצחים איכא דאמרי א"ל הזרחת שמש לרוצחים דרש רבי סימאי מאי דכתיב [12]אוהב כסף לא ישבע כסף ומי אוהב בהמון לא תבואה אוהב כסף לא ישבע כסף זה משה רבינו שהיה יודע [13]שאין שלש ערים שבעבר הירדן קולטות עד שלא נבחרו שלש בארץ כנען ואמר מצוה שבאה לידי אקיימנה ומי אוהב בהמון לא תבואה למי נאה ללמד בהמון מי שכל תבואה שלו והיינו (פ)[14]דא"ר אלעזר מאי דכתיב [13]מי ימלל גבורות ה' ישמיע כל תהלתו למי נאה (ללמד) [למלל] גבורות ה' מי שיכול להשמיע כל תהלתו ורבנן ואיתימא רבה בר מרי אמר מי אוהב בהמון לו תבואה כל האוהב (ג)(למלמד) בהמון לו תבואה יהבו ביה רבנן עינייהו ברבא בריה דרבה (סימן אשי ללמוד רבינא ללמד) רב אשי אמר כל האוהב ללמוד בהמון לו תבואה והיינו (ה)דא"ר יוסי בר' חנינא מאי דכתיב [14]חרב אל הבדים ונואלו חרב על צוארי שונאיהם של (ו)ת"ח שיושבין ועוסקין בתורה בד בבד ולא עוד אלא שמטפשין כתיב הכא ונואלו וכתיב התם [15]אשר נואלנו ולא עוד אלא שחוטאין שנאמר ואשר חטאנו ואיבעית אימא מהכא [16]נואלו שרי צוען רבינא אמר כל האוהב ללמד בהמון לו תבואה והיינו דאמר (פ)רבי הרבה תורה למדתי מרבותי ומחברי יותר מהם ומתלמידי יותר מכולן א"ר יהושע בן לוי מאי דכתיב [17]עומדות היו רגלינו בשעריך ירושלם מי גרם לרגלינו שיעמדו במלחמה שערי ירושלם שהיו עוסקים בתורה וא"ר יהושע בן לוי מאי דכתיב [18]שיר המעלות לדוד שמחתי באומרים לי בית ה' נלך אמר דוד לפני הקדוש ברוך הוא רבש"ע שמעתי בני אדם שהיו אומרים מתי ימות זקן זה ויבא שלמה בנו ויבנה בית הבחירה ונעלה לרגל ושמחתי (ג)אמר לו הקב"ה [19]כי טוב יום בחצריך מאלף טוב לי יום אחד שאתה עוסק בתורה לפני מאלף עולות שעתיד שלמה בנך להקריב לפני על גבי המזבח: ומכוונות להם דרכים וכו': תניא (פ)ר' אליעזר בן יעקב אומר

מקלט

סס זיין ויהרוג שאם יבא כלי זיין ממקומו ירגיזו בו: **וכלי מלחמה.** אף בהם הורגין מיות: **מאי קרא.** דמתקינין להו לרוצחין דבר שצריכין לו: **לתלמיד שאינו הגון.** שלא יבינהו עונותיו לידי הריגה בשוגג ויגלה לתלמיד (עמוד ב) שאינו מצוי אלא ברשעים: **לימנות בהצלה תחלה.** שפתח הכתוב בו בערי מקלט תחלה: **הזרח שמש לרוצחים.** להכין להם מיותם כגון הנך מילי דלעיל: **הזרחת שמש לרוצחים.** בהצלה זו ויפה עשית: **ללמד בהמון.** לדרוש ברבים: **שכל האוהב שלו.** שבקי במקרא במשנה ובהלכות ובאגדות: **ורבנן ואיתימא רב מרי אמרי מי אוהב בהמון וגו' האוהב ס"ת לו תבואה.** התורה מחזרת עליו ועל זרעו דלתלמידיו בעלמא (שבת דף כג:) הלי מאן דרמיס רבנן הויין ליה בנין רבנן: **יהבו רבנן עינייהו ברבה.** שהיה אוהב תלמידי חכמים ביותר והיו לו בנים ת"ח): **רב אשי אמר כו'.** בדרב אשי ס גרסי' לגמוד בדרבינא גרסי' לגמד: **ללמוד בהמון.** עם חברים רבים: **נואלו שרי צוען** (כ) **נשאו שרי גוף.** אלמא הגואל נשא לחטוא: **ללמד בהמון.** מרבה תלמידים: **לו תבואה.** לפי שעל ידיהם ירבה הפלפול ונותן לב לתרץ קושיותיהם: **בשעריך.** בשביל שעריך: **מאלף עולות כו'.** מקרא כתוב אלף עולות יעלה שלמה וגו' (מלכים א ג):

מקלט

א"ר אלעזר שהיו עוקבים להרוג נפשות. ובשכם נמי שכיחי רצחנים שנאמר דרך ירצחו שכמה. חבר כהנים שהיו מתחברים גדודים כחבורת כהנים על הגרנות בחילוק תרומה. ואסיק' אלו שש ערי מקלט קולטות לדעת ושלא לדעת והאי דכתיב ועליהם תתנו ארבעים ושתים עיר אינן קולטות אלא לדעת. חברון היתה עיר מקלט ושדה העיר וחצריה נתנו לכלב. וקדש עיר מקלט הואי והכתיב וערי מבצר הצדים צר וחמת רקת וכנרת [וגו'] וקדש ואדרעי. ושנינן תרתי קדש הוו. ואין עושין בערי מקלט דברים שגורמין להיות רגלו של גואל הדם מצויה שם. תנא תלמיד שגלה מגלין רבו עמו שנאמר וחי עביד ליה מידי דתהוי ליה חיותא. א"ר יוחנן הרב שגלה מגלין ישיבתו עמו. איני שרב גולה והאמר ר' יוחנן מנין לדברי תורה שקולטין שנאמר את בצר במדבר וכתיב וזאת התורה. ופרקינן קולטין ממלאך המות בעודנא דעסק בה כדרב חסדא דהוה גרים יתיב בבי רב ולא הוה יכול שליחא (ו) למיקרב גביה דלא הוה שתיק פומיה מגרסא. סליק יתיב אארזא דבי רב פקע ארזא ושתיק ויכיל ליה: אוהב כסף לא ישבע כסף זה מרע"ה שהיה אוהב המצות ולא היה שבע מהן. ומי אוהב בהמון לא תבואה. למי נאה להלן (ז) בהמון מי שכל תבואה שלו והיינו דא"ר אלעזר מי ימלל גבורות ה' ישמיע כל תהלתו למי נאה למלל גבורות ה' מי שיכול להשמיע כל תהלתו. (ז) יהבו ביה רבנן עינייהו ברבה בריה דרבא (ח) ירושלמי פוס פרקין: ה' דברים היה הבית האחרון חסר מן הראשון שנאמר ואכבד. ה' חסר. אלו ה' דברים שהיה הבית האחרון חסר מן הראשון. ואלו הן. אש. וארון. ואורים ותומים. ושמן המשחה. ורוח הקדש. אמר אביי ת"ח צריך לפרסם עצמו. היך בר נש דחכם חדא מכילא ואזל לאתר ואינון מוקרין ליה דהוא חכם תרתי מכילי צריך למימר לון חדא מכילא אנא חכים: רב אשי אמר כל אוהב ללמוד בהמון (לא) [לו] תבואה. כרבי יוסי בר חנינא דאמר חרב (על) [אל] הבדים וגואלו. חרב על צוארי ת"ח שיושבין ועוסקין בתורה בד בבד ולא עוד כו'. רבינא אמר כל (האומר) [האוהב] ללמד בהמון (לא) [לו] תבואה. והיינו דאמר רבי הרבה תורה למדתי מרבותי ומחברי יותר מהן ומתלמידי יותר מכולן: עומדות היו רגלינו בשעריך ירושלים מי גרם להיות עומדות רגלינו במלחמה שערי ירושלים שהיו מצוינים בהלכה. וכן אמר הקב"ה לדוד טוב לי יום שאתה מתעסק בתורה בחצריך מאלף

ע) מלת המלאכת דמותא ליתא בגמ' בכל הדפוסי: ב) להלן. כך היא ג"כ בי' הענין ערך אהוביה: ג) אולי חסר כאן יל"ל כמ"ש בגמ' וכנגן כו': ד) כ"ה הגירסא ג"כ בע"י:

מגג א מיי' פ"ח מהל' רוצח הל' ט והל' י סמג עשין עז:

מד ב ג מיי' שם הלכה ח הל' שם:

מה ד מיי' שם פ"ז הל' ח סמג עשין עו:

מו ה מיי' פ"ד מהל' מ"ח הלכה ח סמג עשין יב טוש"ע יו"ד סימן רמו ס"ז:

מז ו מיי' פ"ז מהל' רוצח הלכה ח סמג עשין עו: ז [מיי' שם פ"ח הל' ג]

גליון הש"ם

גמ' בי הא דרב חסדא. עיין שבת דף ל ע"ב: רש"י ד"ה רב אשי ובו' גרס' ללמוד. ולה נתרץ ללמוד הקדים ולאשון דבני רב אשי לדרבינא הא רבינא קדים מיניה לזה כתב רש"י דדברי רב אשי ללמוד ודרבינא ללמד מש"ה נקט כבלר ללמוד ואח"כ ללמד:

הגהות הב"ח

(א) גמ' אמר אביי הללו. נ"ב פירוש הני שם: (ב) ש"י ד"ה נואלו שרי צוען נשאו. נ"ב נשאו פרש"י נתעו:

מוסף רש"י

וחברון עיר מקלט הוא. כדכתיב ויהושע (כא יג) ולבני אהרן הכהנים נתנו את עיר מקלט הרוצח את מכרון ואת מגרשיה (רשב"ם ב"ב קכב:). פרוודהא. כפרים וזעות שסביב לעיר חוצה למגרש (שם). **ערים הללו.** הנימנים לעיים (ערכין לג:). **לא טירין קטנים.** לפי שהן ערי מקלט ובעינן שיהא שם ישוב לבית מעוט לרוצחים (שם). **ולא כרכים גדולים.** לפי שמתקבצין שם מכל מקומות לסחורה והא רגל גואל הדם מצויה שם ויתרגנו ויאבדו את הרוצח ויהרגנו (שם). **אלא עיירות בינוניות.** כלא חומה (שם). **אוהב כסף לא ישבע כסף.** אוהב מצוות לא יסבע מהן (קהלת ה ט). מי שיכול להשמיע כל תהילתו. ומין מי שיכול לספר את כולו לפיכך אין נראה לספר מדעתו אלא את שתקנו חכמים (תהילה יח:). **אשר נואלנו.** מתרגם דאיטפשנא (תענית ז:). **שחוטאין.** דכתיב נואלנו גבי חטאנו (שם). **כי טוב יום בחצריך.** כלומר כבר אמרת לפני טוב יום שאתה עומד בחלני ועוסק בתורה מאלף עולות שעתיד בנך שלמה להעלות, כדכתיב (מ"ל ג) אלף עולות יעלה שלמה וגו' (שבת ל:).

רבינו חננאל

שנאמר גלעד קרית פועלי און עקובה מדם.

י: אלו הן הגולין פרק שני מכות

מח א מיי׳ פ״ח מהל׳ רוצח הלכה ה סמג עשין עו:
מט ב מיי׳ פ״ה מהל׳ משובה הל׳ ו ופ״ו כל הפרק ע״ש:
נ ג מיי׳ פ״ה מהל׳ רוצח הלכה ט:
נא ד מיי׳ שם הל׳ ח:
נב ה ו מיי׳ שם פ״ו הלכה ו:

והא תניא רבי יוסי בר יהודה אומר זכו׳. וא״ת ואמאי לא מייתי ממלתיה דר׳ יוסי בר יהודה דמתני׳ וי״ל דמתני׳ איכא למימר דלא חייבים קאמר אלא מאליהם היו גולין בשביל שהיו טועים כדקאמר רבי הכא בברייתא אבל בברייתא מוכח שפיר דחייבין קאמר מדמייתי פסוק גבי מזיד אבל דמתני׳ לא מייתי קרא גבי מזיד כן נראה למשי״ח ועוד נראה דע״כ בברייתא ליכא למימר דמאליהן קאמר ד) דע״כ היינו רבי: **חד אמר מביאין עגלה ערופה.** תימה דהא תנן (סוטה דף מד:) עגלה ערופה אין מודדין אלא מעיר שיש בה ב״ד וי״ל דהתם מיירי כגון דאיכא עיירות טובא ובתחלה מייתיהו יש ב״ד כיון דמצי לאוקומי קרא דתקיימי ליה אבל הכא מיירי כגון שאין שם ב״ד בכל העיירות הסמוכות הלכך אמרינן דמ״מ מודדין מייתיהו אפילו

[א]מקלט היה כתוב על פרשת דרכים כדי שיכיר הרוצח ויפנה לשם אמר [ב]רב כהנא מאי קרא [ג]תכין לך הדרך עשה [לך] הכנה לדרך רב חמא בר חנינא פתח לה פתחא להאי פרשתא מהכא [2]טוב וישר ה׳ על כן יורה חטאים בדרך אם לחטאים יורה ק״ו לצדיקים ר״ש בן לקיש פתח לה פתחא להאי פרשתא מהכא [3]ואשר לא צדה והאלהים אנה לידו וגו׳ [ד] [4]כאשר יאמר משל הקדמוני מרשעים יצא רשע וגו׳ במה הכתוב מדבר בשני בני אדם שהרגו את הנפש אחד הרג בשוגג ואחד הרג במזיד לזה אין עדים ולזה אין עדים הקב״ה מזמינן לפונדק אחד זה שהרג במזיד יושב תחת הסולם וזה שהרג בשוגג יורד בסולם ונפל עליו והרגו [5]זה שהרג במזיד נהרג וזה שהרג בשוגג גולה אמר רבה בר רב הונא אמר רב הונא ואמרי לה אמר רב הונא א״ר אלעזר מן התורה ומן הנביאים ומן הכתובים [6]בדרך שאדם רוצה לילך בה מוליכין אותו מן התורה דכתיב [7]לא תלך עמהם וכתיב [8]קום לך אתם מן הנביאים דכתיב [9]אני ה׳ אלהיך מלמדך להועיל מדריכך בדרך (זו) תלך מן הכתובים דכתיב [10]אם ללצים הוא יליץ ולענוים יתן חן אמר רב הונא [1]רוצח שגלה לעיר מקלט ומצאו גואל הדם והרגו פטור קסבר [2]ולו אין משפט מות בגואל הדם הוא דכתיב מיתיבי ולו אין משפט מות ברוצח הכתוב מדבר אתה אומר ברוצח או אינו אלא בגואל הדם כשהוא אומר [3][10]והוא לא שונא לו מתמול שלשום הוי אומר ברוצח הכתוב מדבר הוא דאמר כי האי תנא דתניא ולו אין משפט מות בגואל הדם הכתוב מדבר אתה אומר בגואל הדם הכתוב מדבר או אינו אלא ברוצח כשהוא אומר [4]כי לא שונא הוא לו מתמול שלשום הרי רוצח אמור הא מה אני מקיים ולו אין משפט מות בגואל הדם הכתוב מדבר תנן מוסרין לו שני ת״ח שמא יהרגנו בדרך וידברו אליו מאי לאו דמתרו ביה דאי קטיל בר קטלא הוא לא כדתניא וידברו אליו דברים הראוים לו [5]אומרים לו אל תנהג בו מנהג שופכי דמים בשגגה בא מעשה לידו ר״מ אומר הוא מדבר ע״י עצמו שנאמר [10]וזה דבר הרוצח אמרו לו הרבה שליחות עושה אמר מר בשגגה בא מעשה לידו פשיטא דאי במזיד בר גלות הוא אין והא תניא ר׳ יוסי בר׳ יהודה אומר בתחלה אחד שוגג ואחד מזיד מקדימין לערי מקלט וב״ד שולחין ומביאין אותם משם מי שנתחייב מיתה הרגוהו שנאמר [11]ושלחו זקני עירו ולקחו אותו משם ונתנו אותו ביד גואל הדם ומת מי שלא נתחייב פטרוהו שנאמר [12]והצילו העדה את הרוצח מיד גואל הדם מי שנתחייב גלות מחזירין אותו למקומו שנא׳ [12]והשיבו אותו העדה אל עיר מקלטו אשר נס שמה רבי אומר מעצמן הן גולין כסבורין הן אחד שוגג ואחד מזיד קולטות והן אינן יודעין שבשוגג קולטות במזיד אינן קולטות א״ר אלעזר [6]עיר שרובה רוצחים אינה קולטת שנאמר [13]ודבר באזני זקני העיר ההיא את דבריו ולא שהושוו דבריהן לדבריו וא״ר אלעזר [7]עיר שאין בה זקנים אינה קולטת דבעינן זקני העיר וליכא איתמר עיר שאין בה זקנים רבי אמי ור׳ אסי חד אומר קולטת וחד אומר אינה קולטת למאן דאמר אינה קולטת בעינן זקני העיר וליכא למאן דאמר קולטת מצוה בעלמא ועיר שאין בה זקנים ר׳ אמי ורבי אסי חד אמר נעשה בה בן סורר ומורה וחד אמר אין נעשה בה בן סורר ומורה למ״ד אין נעשה בה בן סורר ומורה בעינן [14]זקני עירו וליכא למ״ד נעשה בה בן סורר ומורה מצוה בעלמא ועיר שאין בה זקנים ר׳ אמי ור׳ אסי חד אמר מביאה עגלה ערופה וחד אמר אינה מביאה עגלה ערופה למ״ד אינה מביאה עגלה ערופה בעינן [15]זקני העיר ההיא וליכא למאן דאמר מביאה עגלה ערופה מצוה בעלמא א״ר חמא בר חנינא מפני מה נאמרה פרשת רוצחים בלשון

מקלט היה כתוב על פרשת דרכים. בכל מקום שהיו שני דרכים מפולגים אחד פונה לעיר מקלט היה עץ תקוע באותו דרך וכתוב בו מקלט: **פתח ליה פיתחא.** כשהיה רואה לדרוש בפרשת רוצחים היה מתחיל כן: **והאלהים אנה לידו.** זהו שאמר הכתוב כאשר יאמר משל הקדמוני מרשעים יצא רשע. משל הקדמוני היא התורה שהיא משל הקב״ה שהוא קדמונו של עולם והיא אמרה מרשעים יצא רשע והיכן אמרה והאלהים אנה לידו והיאך הקב״ה ממציא מכשול לאדם לחטוא אלא ע״י שהיו שניהם רשעים ההורג וההרג ההורג היה חייב גלות ואין עד בדבר והוא לא גלה והרג היה מיתה ואין עד בדבר ולא נהרג לפיכך הקב״ה מזמנן לפונדק אחד כו׳: **כמה הכתוב מדבר.** והאלהים אנה לידו: **נופל עליו והורגו.** ויש עדים ויגלה על כרחו: **בדרך הלך.** בדרך אשר תבחר לילך: **אם ללצים.** בא אדם להתחבר: **הוא יליץ.** אין מעכבין בידו: **ומצאו גואל הדם.** בדרך (ב) בהליכתו: **בגואל הדם הכתוב מדבר.** וה״ק פן ילדוף גואל הדם אחרי הרצח והשיגו והכהו נפש ולא יתירא מב״ד כי לו אין משפט מות וסוף המקרא האומר כי לא שונא הוא וגו׳ מוסב על ראשו פן ילדוף גואל הדם אני אומר לך להכין לו הדרך כי לא שונא היה לו ולא הרגו מדעת: **ברוצח הכתוב מדבר.** וה״ק פן ילדוף והשיגו והכהו והוא לא היה רוצה למות כי לא שונא היה להרוג ולא הרגו מדעת: **הרי רוצח אמור כו׳.** אתין לו משפט מות ולא היה צריך לכתוב בשבילו ולו אין משפט מות: **הרבה שליחות עושה.** דבריה שאינן נעשים ע״י האדם נעשים ומתקבלים על ידי ג) הרבה שלוחים: **פשיטא.** כיון דהוא גולה ולאי בשוגג הרג דאי במזיד הרג וכי גולה היה: ה״ג **דאי במזיד בר גלות הוא** בתמיהה: **בתחלה.** תחלת משפטן של רוצחים ועיקרו זהו אחד שוגג ואחד מזיד כו׳. ויליף טעמא מקרא וכי יהיה איש שונא לרעהו וארב לו וקם עליו וגו׳ משמע אם הורגו בכוונה ינוס וכתיב בתריה ושלחו זקני עירו וגו׳: **רבי אומר.** לא אמר הכתוב שיגלה אלא הוא טועה וגולה ולימדך הכתוב שיקחוהו משם ויהרגוהו: **ודבר באזני זקני העיר ההיא.** מקרא בספר יהושע: **מלוה בעלמא.** מצוה שיהו שם זקנים ומיהו כי אין בה זקנים נמי קלטה: **בבן סורר ומורה** כתיב (דברים כא) והוציאו אותו אל זקני עירו: בלשון

מסורת הש״ס

ב) כ״מ רב הונא. ג) [כ״ל כי לא שונא הוא לון], ג) [ומתקבלים הרבה על ידי. רש״ם], ד) רש״ל דא״כ.

תורה אור השלם

1. תְּכִין לֶךָ הַדֶּרֶךְ הַשְׁלַשְׁתָּ אֶת גְּבוּל אַרְצֶךָ אֲשֶׁר יַנְחִילְךָ יְיָ אֱלֹהֶיךָ וְהָיָה לְנוּס שָׁמָּה כָּל רֹצֵחַ: דברים יט ג
2. טוֹב וְיָשָׁר יְיָ עַל כֵּן יוֹרֶה חַטָּאִים בַּדָּרֶךְ: תהלים כה ח
3. וַאֲשֶׁר לֹא צָדָה וְהָאֱלֹהִים אִנָּה לְיָדוֹ וְשַׂמְתִּי לְךָ מָקוֹם אֲשֶׁר יָנוּס שָׁמָּה: שמות כא יג
4. כַּאֲשֶׁר יֹאמַר מְשַׁל הַקַּדְמֹנִי מֵרְשָׁעִים יֵצֵא רֶשַׁע וְיָדִי לֹא תִהְיֶה בָךְ: שמואל א כד יג
5. וַיֹּאמֵר אֱלֹהִים אֶל בִּלְעָם לֹא תֵלֵךְ עִמָּהֶם לֹא תָאֹר אֶת הָעָם כִּי בָרוּךְ הוּא: במדבר כב יב
6. וַיָּבֹא אֱלֹהִים אֶל בִּלְעָם לַיְלָה וַיֹּאמֶר לוֹ אִם לִקְרֹא לְךָ בָּאוּ הָאֲנָשִׁים קוּם לֵךְ אִתָּם וְאַךְ אֶת הַדָּבָר אֲשֶׁר אֲדַבֵּר אֵלֶיךָ אֹתוֹ תַּעֲשֶׂה: במדבר כב כ
7. כֹּה אָמַר יְיָ גֹּאֲלֶךָ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל אֲנִי יְיָ אֱלֹהֶיךָ מְלַמֶּדְךָ לְהוֹעִיל מַדְרִיכְךָ בְּדֶרֶךְ תֵּלֵךְ: ישעיהו מח יז
8. אִם לְלֵצִים הוּא יָלִיץ וְלַעֲנָוִים יִתֶּן חֵן: משלי ג לד
9. פֶּן יִרְדֹּף גֹּאֵל הַדָּם אַחֲרֵי הָרֹצֵחַ כִּי יֶחַם לְבָבוֹ וְהִשִּׂיגוֹ כִּי יִרְבֶּה הַדֶּרֶךְ וְהִכָּהוּ נֶפֶשׁ וְלוֹ אֵין מִשְׁפַּט מָוֶת כִּי לֹא שֹׂנֵא הוּא לוֹ מִתְּמוֹל שִׁלְשׁוֹם: דברים יט ו
10. וְזֹאת דְּבַר הָרֹצֵחַ אֲשֶׁר יָנוּס שָׁמָּה וְחָי אֲשֶׁר יַכֶּה אֶת רֵעֵהוּ בְּבְלִי דַעַת וְהוּא לֹא שֹׂנֵא לוֹ מִתְּמוֹל שִׁלְשֹׁם: דברים יט ד
11. וְשָׁלְחוּ זְקֵנֵי עִירוֹ וְלָקְחוּ אֹתוֹ מִשָּׁם וְנָתְנוּ אֹתוֹ בְּיַד גֹּאֵל הַדָּם וָמֵת: דברים יט יב
12. וְהִצִּילוּ הָעֵדָה אֶת הָרֹצֵחַ מִיַּד גֹּאֵל הַדָּם וְהֵשִׁיבוּ אֹתוֹ הָעֵדָה אֶל עִיר מִקְלָטוֹ אֲשֶׁר נָס שָׁמָּה וְיָשַׁב בָּהּ עַד מוֹת הַכֹּהֵן הַגָּדֹל אֲשֶׁר מָשַׁח אֹתוֹ בְּשֶׁמֶן הַקֹּדֶשׁ: במדבר לה כה
13. וְנָס אֶל אַחַת מֵהֶעָרִים הָאֵלֶּה וְעָמַד פֶּתַח שַׁעַר הָעִיר וְדִבֵּר בְּאָזְנֵי זְקֵנֵי הָעִיר הַהִיא אֶת דְּבָרָיו וְאָסְפוּ אֹתוֹ הָעִירָה אֲלֵיהֶם וְנָתְנוּ לוֹ מָקוֹם וְיָשַׁב עִמָּם: יהושע כ ד
14. וְתָפְשׂוּ בוֹ אֲבִיו וְאִמּוֹ וְהוֹצִיאוּ אֹתוֹ אֶל זְקֵנֵי עִירוֹ וְאֶל שַׁעַר מְקֹמוֹ: דברים כא יט
15. וְהָיָה הָעִיר הַקְּרֹבָה אֶל הַחָלָל וְלָקְחוּ זִקְנֵי הָעִיר הַהִוא עֶגְלַת בָּקָר אֲשֶׁר לֹא עֻבַּד בָּהּ אֲשֶׁר לֹא מָשְׁכָה בְּעֹל: דברים כא ג

גליון הש״ס

גמ׳ זה שהרג במזיד נהרג. עיין סוטה דף מ ע״ב תוס׳ ד״ה מי:

הגהות הב״ח

(ב) גמ׳ אגב לידו וגו׳ דהו שאמר הכתוב כאשר יאמר משל: (ג) רש״י ד״ה ומצאו גואל הדם בדרך בהליכתו. נ״ב כלומר דאיהו כבר היה בעיר מקלט ויצא חוץ לתחום ומצאו והרגו פלוגתא דתנאי היא לקמן במתני׳ דף יא ע״ב ובגמ׳ דף יב ע״א:

מוסף רש״י

לזה אין עדים. לא היו עדים בדבר שיעידו, זה לא נהרג וזה לא גלה (שחוט כא יב). ונפל עליו והרגו. ועדיים מעידים עליו ומחייבים אותו לגלות (שם).

רבינו חננאל

עולות שעתיד שלמה בנך להקריב על גבי המזבח תניא רבי אלעזר בן יעקב אומר מקלט מקלט היה כתוב על פרשת דרכים כדי שיכיר הרוצח ויפנה לשם שנאמר תכין לך הדרך. עשה הכנה לדרך: מרשעים יצא רשע. כגון אחד שהרג בשוגג ואחד שהרג במזיד ואין בהן עדים דומנם הקב״ה למקום אחד זה שהרג במזיד ישב תחת הסולם וזה שהרג שוגג היה יורד מן הסולם נפל עליו והרגו זה שהרג במזיד נהרג וזה שהרג בשוגג גולה: מן התורה ומן הנביאים ומן הכתובים בדרך שאדם רוצה לילך שם מוליכין אותו. מן התורה דכתיב לא תלך עמהם כיון שרצה נאמר לו קום לך אתם. מן הנביאים אני ה׳ אלהיך מלמדך להועיל מדריכך בדרך תלך. מן הכתובים אם ללצים הוא יליץ ולענוים יתן חן: ולו אין משפט מות בגואל (הדם) שמצא הרוצח והרגו הכתוב מדבר. (ודברו) [וידברו] אליו דברים הראויין לו אומרין להן אל תנהגו בו מנהג הרצחנים בשגגה בא לידו. א״ר אלעזר עיר שרובה רוצחנין אינה קולטת שנאמר ודבר באזני זקני העיר ההיא את דבריו ולא שהשוו דבריהם לדבריו. וכן עיר שאין בה זקנים אינה קולטת ואין נעשה בה בן סורר ומורה. וכן אינה מביאה עגלה ערופה דבעינא בה זקני העיר ההיא וליכא. מפני מה נאמר פרשת רצחנים

בלשון עזה. בכל יהושע כתיב ויאמר ה' וכאן נאמר וידבר ה' אל יהושע ודיבור לשון עז הוא: **מפני שהן של תורה.** אבל שאר אמירות שאמר לא אמר דבר לקיים מצוה הכתובה בתורה חוץ מזו: **ידבר עמיס.** יתהל עמיס תחתיו: **מפני ששיחס.** שלא הפריסס לאחר שחלקו מיד עד שנאמר לו מפי הקב"ה: **פליגי בה.** בפירושא דהאי קרא מה כתב יהושע בס"ת: **חד אמר שמנה פסוקים.** מוימת שם משהב) עד סיפא וחד אמר בפרשת ערי מקלט הוא אומר שכתובה בספר יהושע: **למען תהיה תורה וגו'.** וריש הקרא משתעי בתפילין ואיתקש הכא תורה לתפילין: **כי איתקש למוסר בפיך.** דכתיב בהאי קרא בפיך מן המותר בפיך שאין נכתבין על עור בהמה טמאה: **להלכותיהן.** לדבר שאינו כתוב בתורה ובתפילין גופייהו לא גמרינן ליה אלא מהלכה למשה מסיני לא יליפי' בהיקשא: **דבי חביבי.** דודי אחי אבא והוא רבי חייא: **מתני' אחד כהן משוח בשמן המשחה.** הם כהניס גדולים שהיו עד יאשיהו: **ואחד המרובה בבגדים.** הם ששימשו מיאשיהו ואילך שנגנז שמן המשחה כדאמרינן בהוריות (דף יב.) ושוב לא נמשחו כהניס ולא היתה ניכרת כהונה גדולה בהם אלא בריבוי בגדים שמשמש בם' בגדים: **ואחד שעבר ממשיחותו.** שאירע פסול בכ"ג ושימש אחר תחתיו וכשנתרפא כהן חזר לעבודתו ועבר זה ממשיחותו: **מחזירין את הרוצח.** במיתתן כמו שנאמר ב)ואחרי מות הכהן הגדול ישוב הרוצח: **משוח מלחמה.** כהן המשוח לומר במלחמה לרבי המלחמה אל ירך לבבכם וכל הענין (דברים כ): **גמ' ויש בה עד מות הכהן הגדול.** הא חד כי בעיר מקלטו ישב עד מות הכהן הגדול הא תרי ואחרי מות הכהן הגדול ישוב הרוצח הא תלתא: **שהיה להן לבקש רחמים על דורן.** הלכך לאו קללת חנם היא: **הכא אמרי.** בגבל אומרין

בלשון עזה דכתיב [1]וידבר ה' אל יהושע לאמר דבר אל בני ישראל לאמר תנו לכם את ערי המקלט אשר דברתי אליכם וגו' מפני שהן של תורה למימרא דכל דיבור לשון קשה אין כדכתיב [2]דבר האיש אדוני הארץ אתנו קשות והתניא ג)[3]נדברו אין נדברו אלא לשון נחת וכן הוא אומר [4]ידבר עמים תחתינו דבר לחוד ידבר לחוד: (סימנ"י רבנ"ן מהמנ"י וספר"י) פליגי בה רבי יהודה ורבנן חד אומר מפני ששיהם וחד אומר מפני שהן של תורה [5]ויכתוב יהושע את הדברים האלה בספר תורת אלהים פליגי בה [6]ר' יהודה ור' נחמיה חד אומר שמנה פסוקים וחד אומר ערי מקלט בשלמא למ"ד ח' פסוקים היינו דכתיב בספר תורת אלהים אלא למ"ד ערי מקלט מאי בספר תורת אלהים ה"ק ויכתוב יהושע בספרו את הדברים האלה הכתובים בספר תורת אלהים [6]ספר שתפרו בפשתן פליגי בה ר' יהודה ור"מ חד אומר כשר וחד אומר [8]פסול למ"ד פסול דכתיב [6]למען תהיה תורת ה' בפיך ד)ואיתקש כל התורה כולה לתפילין מה תפילין [2]הלכה למשה מסיני לתופרן בגידין אף כל לתופרן בגידין ואידך כי איתקש ג)[3]למותר בפיך להלכותיו לא איתקש אמר רב חזינן להו [7]לתפילין דבי חביבי דתפירי בכיתנא ולית הלכתא כוותיה: **מתני'** [7]אחד משוח בשמן המשחה ואחד המרובה בבגדים ואחד שעבר ממשיחותו [6]מחזירין את הרוצח [9]רבי יהודה אומר אף משוח מלחמה מחזיר את הרוצח לפיכך אימותיהן של כהנים מספקות להן מחיה וכסות כדי שלא יתפללו על בניהם שימותו: **גמ'** מנא הני מילי אמר רב כהנא דאמר קרא [7]וישב בה עד מות הכהן הגדול וכתיב [8]כי בעיר מקלטו ישב עד מות הכהן הגדול וכתיב [8]ואחרי מות הכהן הגדול ור' יהודה כתיב קרא אחרינא [9]לשוב לשבת בארץ עד מות הכהן (וגו') ואידך מדלא כתיב הגדול חד מהנך הוא: לפיכך אימותיהן של כהנים וכו': טעמא דלא מצלו הא מצלו מייתי והכתיב [10]כצפור לנוד כדרור לעוף כן קללת חנם לא תבא ה)(א"ל) ההוא סבא מפירקיה דרבא שמיע לי שהיה להן לבקש רחמים על דורן ולא בקשו ואיכא [11]דמתני כדי שיתפללו על בניהם שלא ימותו טעמא דמצלו הא לא מצלו מייתי מאי הוה ליה למעבד הכא [12]אמרינן טוביה חטא וזיגוד מנגיד התם אמרי שכם נסיב [13]ומבגאי [14]גזיר אמר (ליה) ההוא סבא מפירקיה דרבא שמיע לי שהיה להן לבקש רחמים על דורן ולא בקשו כי הא דההוא גברא דאכליה אריא ברחוק תלתא פרסי מיניה דר' יהושע בן לוי ולא אישתעי אליהו בהדיה תלתא יומי [15]אמר רב יהודה אמר רב קללת חכם אפי' בחנם היא באה מנלן מאחיתופל [16]שבשעה שכרה דוד שיתין קפא תהומא בעא למישטפא לעלמא אמר [17]מהו לכתוב שם אחספא ומישדא בתהומא דליקו אדוכתיה ליכא דאמר ליה מידי אמר כל היודע דבר זה ואינו אומרו יחנק בגרונו נשא אחיתופל ק"ו בעצמו אמר [18]ומה לעשות שלום בין איש לאשתו אמרה התורה שמי שנכתב בקדושה ימחה על המים לכל העולם כולו לא כל שכן א"ל שרי כתב שם אחספא שדי אתהומא נחת וקם אדוכתיה ואפ"ה כתיב [11]ואחיתופל ראה כי לא נעשתה עצתו ויחבוש את החמור ויקם וילך אל ביתו (ו)אל עירו ויצו אל ביתו ויחנק וגו' א"ר אבהו קללת חכם אפילו על תנאי היא באה מנלן מעלי דקאמר ליה [עלי] לשמואל [12]כה יעשה לך אלהים וכה יוסיף אם תכחד ממני דבר ואף על גב דכתיב [13]ויגד לו שמואל את כל הדברים ולא כחד ממנו [ואפ"ה] כתיב [14]ולא הלכו בניו בדרכיו וגו' אמר

משל זה על אדם שלוקה בשביל קרטון של אחרים: **טוביה חטא וזיגוד מנגיד.** משום הא דאמרי' בערבי פסחים [קיג.]: טוביה חטא וזיגוד אסקיל ביה ביחידי שלא היה עד שני בדבר וגבי' רב פפא לזיגוד א"ל טוביה חטא וזיגוד מנגיד ומאן איתה למשל: **הכא אמרי.** בא"י אומרין משל זה: **שכם נסיב מבגאי גזר.** שכם בן חמור לקח את דינה בת יעקב והסגאה שלו ושאר בני העיר שלא נהגו מלו עצמן ונלטערו. מבגאי שם איש מבני העיר: **שכרה דוד שיתין.** יסודות של בית המקדש. ובגמרת ירושלמי (סנהדרין פ"י ה"ג) מלינו תימוליום של בית המקדש והוא יסוד בלשון יוני: **קפא תהומא.** לף התהום. בגמרת ירושלמי (שם) שמצא שם חרס שהגביה קולו ואמר לו אל תעלני מכאן שאני כבוש על התהום מיום מתן תורה שרעדה כל הארץ ולא שמע דוד לדבריו ונטלו: **מי שרי למכתב שם.** פן ימחקוהו המים ועובר משום ואבדתם את שמם (דברים יב) ולא תעשון כן וגו' (שם): **נשא אחיתופל כו'.** יש תימה בדבר שהרי לא קנה דוד את הגורן מארונה היבוסי עד מעשה דהסתה שהיתה לאחר מיתת אחיתופל ג' שנים ולפי דברים הללו צריכין אנו לומר שאע"פ שלא קנה הגורן יודע היה מנעוריו מיום [שנמשח] ושכנו הוא ושמואל בנוית הרמה ובלקו בספר יהושע ומצאו מקום לבית המקדש כדכתיב [והלים קלב] עד אמצא מקום וגו' וכדדרשינן ליה בזבחים באיזהו מקומן (דף נד:) ותפר היסודות ברשותו: **ימחה על המים.** דכתיב בסוטה (במדבר ה) ומחה אל מי המרים והרבה הזכרות בפרשה ואפ"ה כתיב ומחה כו'. וקללה זו בחנם היתה שלא היה מקללו אלא אם אינו אומר: **אפי' על חנאי.** ונתקיים התנאי אעפ"כ היא באה דהא קללה על תנאי היתה אם תכחד ממני ולא נתקיים שלא כיחד ואעפ"כ נתקיימה הקללה דכתיב ולא הלכו בניו בדרכיו וגו' וזו קללה קללו עלי כה יעשה לך כמו שנעשה לי שאין בני מהוגנין: וחטאתי

מות הכהן הגדול וכתיב [8]ואחרי מות הכהן הגדול ור' יהודה כתיב קרא אחרינא [9]לשוב לשבת בארץ עד מות הכהן (וגו') ואידך מדלא כתיב הגדול חד מהנך הוא: לפיכך אימותיהן של כהנים וכו': טעמא דלא מצלו הא מצלו מייתי והכתיב [10]כצפור לנוד כדרור לעוף כן קללת חנם לא תבא ה)(א"ל) ההוא סבא מפירקיה דרבא שמיע לי שהיה להן לבקש רחמים על דורן ולא בקשו ואיכא [11]דמתני כדי שיתפללו על בניהם שלא ימותו טעמא דמצלו הא לא מצלו מייתי מאי הוה ליה למעבד הכא [12]אמרינן טוביה חטא וזיגוד מנגיד התם אמרי שכם נסיב [13]ומבגאי [14]גזיר אמר (ליה) ההוא סבא מפירקיה דרבא שמיע לי שהיה להן לבקש רחמים על דורן ולא בקשו כי הא דההוא גברא דאכליה אריא ברחוק תלתא פרסי מיניה דר' יהושע בן לוי ולא אישתעי אליהו בהדיה תלתא יומי [15]אמר רב יהודה אמר רב קללת חכם אפי' בחנם היא באה מנלן מאחיתופל [16]שבשעה שכרה דוד שיתין קפא תהומא בעא למישטפא לעלמא אמר [17]מהו לכתוב שם אחספא ומישדא בתהומא דליקו אדוכתיה ליכא דאמר ליה מידי אמר כל היודע דבר זה ואינו אומרו יחנק בגרונו נשא אחיתופל ק"ו בעצמו אמר [18]ומה לעשות שלום בין איש לאשתו אמרה התורה שמי שנכתב בקדושה ימחה על המים לכל העולם כולו לא כל שכן א"ל שרי כתב שם אחספא שדי אתהומא נחת וקם אדוכתיה ואפ"ה כתיב [11]ואחיתופל ראה כי לא נעשתה עצתו ויחבוש את החמור ויקם וילך אל ביתו (ו)אל עירו ויצו אל ביתו ויחנק וגו' א"ר אבהו קללת חכם אפילו על תנאי היא באה מנלן מעלי דקאמר ליה [עלי] לשמואל [12]כה יעשה לך אלהים וכה יוסיף אם תכחד ממני דבר ואף על גב דכתיב [13]ויגד לו שמואל את כל הדברים ולא כחד ממנו [ואפ"ה] כתיב [14]ולא הלכו בניו בדרכיו וגו' אמר

שנאמר למען תהיה תורת ה' בפיך ואיתקש כל התורה לתפילין הלכה למשה מסיני לתפרן בגידין אף כל התורה כולה בגידין. וחד אמר כשר כי איתקשא תורה לתפילין להיכתב במותר בפיך להלכותיו לא איתקיש. אמר רב חזינא להו לתפילין דבי חביבי דתפירי בכיתנא ולית הלכתא כוותיה: אחד משוח (מלחמה) בשמן המשחה ואחד מרובה בבגדים כו' וישב בה עד מות הכהן הגדול לפיכך אימותיהן של כהנים גדולים היו מספקין ו) בגדים לרצחנים כו' ואקשינן למימרא דאי מצלו צלותיה מתקבלא והכתיב כן קללת חנם לא תבא. ופרקינן היה להם לבקש רחמים על דורם שלא יארע כזה בימיהם. כההוא דאכליה אריה ברחוק ג' פרסי מאתריה דרבי יהושע בן לוי ולא אישתעי אליהו בהדיה ג' יומי: פי' טוביה חטא וזיגוד מנגיד. העיד זיגוד על טוביה שחטא ומפני שהיה עד אחד נתחייב מלקות ונעשה כמו משל בפי הכל אחד חטא זה לוקה. והוא כמו שכם שביקש לישא דינה והעיר כולה נימולים. פי' מבגאי לשון באני. כן זה הדבר. כלומר זה הרג וכהן הגדול מתחייב. ופריק שהיה לו לבקש רחמים על דורו ולא ביקש: ירושלמי רבי יוסי בן חלפתא אומר עתים עתים הם לתפלה. שנא' ואני תפלתי לך ה' עת רצון. שאלו לחכמה מהו ענושו של חוטא. אמרה להם חטאים תדרך רעה. והנבואה אמרה הנפש החוטאת היא תמות. והתורה אמרה יביא קרבן ויתכפר לו שנאמר ונרצה לו. והקב"ה אמר יעשה תשובה שנאמר טוב וישר ה' על כן יורה חטאים בדרך כלומר יורה להן דרך תשובה. אמר רב קללת חכם אפילו בחנם מתקיימת. מנא לן מאחיתופל שקללו דוד ואמר כל היודע אם מותר לכתוב שם אחספא ולמשדייא בתהומא לאוקומיה ולא יאמר יחנק בגרונו. ואע"ג דבתר הכי אמר ליה אחיתופל שרי. נתקיימה בו הקללה שנאמר ויצו אל ביתו ויחנק. א"ר אבהו קללת חכם אפילו על תנאי באה מנא לן מעלי דאמר ליה לשמואל כה יעשה לך אלהים. יכעטו גם בניך. ואע"ג דכתיב ויגד לו שמואל את כל הדברים ולא כחד ממנו. הא כתיב ולא הלכו בניו בדרכיו:

ו) תוס' ל"ל מון וכנגדים:

גליון הש"ס

גמ' ר"י ור' נחמיה חד אמר. עי' ב"ב טו ע"ח: שם אבר שתפרו בפשתן. עיין מגילה דף ח ע"ב ודף יט ע"ח:

מוסף רש"י

ידבר עמים. יפיל, וכל שפלות בגתם (שבת סג.). שבשעה שכרה דוד שיתין. ולא סגיגא ליה שמשם ימי כרתים נגרלו (עי' סוכה מט.) ואי סגיגא ליה שמא נתמלאו עפר לו נרורות ואריך לכרותן (סוכה נג.). קפא תהומא. לף התהום למעלה ולא, ריקף הכרזל (מ"ב ז) מתרגמינן וקפא פרזלא (שם). מהו לכתוב שם כו'. דוד לא היה מורה הלכה בפני רבי אחיתופל ויהוא היה שם (שם). אחספא. מפני שהתרס עולג ויורד ואינו לף כדי שיכל ויעמ על הנקב, ובגמרא דספר שמואל מפרש שמלאו דוד על פני נקב התהום וכתוב בו שהיה שם משמש ימי כרתים (שם נג.). לעשות שלום בין איש לאשתו. לגדוק את הסועה יאם טהורה היא יבא אלוס ביניהם (שם). שמי שנכתב בקדושה. שכתב במגילה יתן ה' לאותך וגו' כלכתיב (במדבר ה) וכתב את הללות הללה וגו' (שם).

רבינו חננאל

בלשון עז שנאמר וידבר ה' אל יהושע לאמר דבר אל בני ישראל לאמר תנו לכם את ערי המקלט וכו'. ומנא לן דכל דבור לשון קשה הוא שנאמר דבר האיש אדוני הארץ אתנו קשות וגו'. איני והתניא אז נדברו ואין נדברו אלא לשון נחת שנאמר ידבר עמים תחתינו. ושנינן דבר לחוד ידבר לחוד. כלומר דבר קשה ידבר ניחותא: מאי בספר תורת אלהים. הכי קאמר ויכתוב יהושע את הדברים האלה בספרו הכתובין בספר תורת אלהים: ספר שתפרו בפשתן רבי יהודה ור' מאיר חד אמר פסול

עין משפט נר מצוה

נג א מיי' פ"ע מהל' ס"ת הלכה יג סמג עשין כה טוש"ע י"ד סי' רפח סעיף ח:

נד ב מיי' פ"ג מהל' תפילין הלכה ט סמג עשין כב טוש"ע א"ח סי' לב סעיף מט:

ג ומיי' פ"ח מהל' תפילין הל"י טוש"ע שם סעיף יב טוש"ע י"ד סי' רע"ח סעיף ח):

נה ד מיי' פ"ז מהל' רוצח הלכה ט סמג עשין עז:

תורה אור השלם

1. וַיְדַבֵּר יְיָ אֶל יְהוֹשֻׁעַ לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר תְּנוּ לָכֶם אֶת עָרֵי הַמִּקְלָט אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי אֲלֵיכֶם בְּיַד מֹשֶׁה: יהושע כ כ

2. דֹּבֵר הָאִישׁ אֲדֹנֵי הָאָרֶץ אִתָּנוּ קָשׁוֹת וַיִּתֶּן אִתָּנוּ כַּמְרַגְּלִים אֶת הָאָרֶץ: בראשית מב ל

3. אָז נִדְבְּרוּ יְרֵאֵי יְיָ אִישׁ אֶת רֵעֵהוּ וַיַּקְשֵׁב יְיָ וַיִּשְׁמָע וַיִּכָּתֵב סֵפֶר זִכָּרוֹן לְפָנָיו לְיִרְאֵי יְיָ וּלְחֹשְׁבֵי שְׁמוֹ: מלאכי ג טז

4. יִדְבַּר עַמִּים תַּחְתֵּינוּ וּלְאֻמִּים תַּחַת רַגְלֵינוּ: תהלים מז ד

5. וַיִּכְתֹּב יְהוֹשֻׁעַ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּסֵפֶר תּוֹרַת אֱלֹהִים וַיִּקַּח אֶבֶן גְּדוֹלָה וַיְקִימֵהוּ שָׁם תַּחַת הָאֵלָה אֲשֶׁר בְּמִקְדַּשׁ יְיָ: יהושע כד כו

6. וְהָיָה לָךְ לְאוֹת עַל יָדֶךָ וּלְזִכָּרוֹן בֵּין עֵינֶיךָ לְמַעַן תִּהְיֶה תּוֹרַת יְיָ בְּפִיךָ כִּי בְיָד חֲזָקָה הוֹצִאֲךָ יְיָ מִמִּצְרָיִם: שמות יג ט

7. וְהֵצִילוּ הָעֵדָה אֶת הָרֹצֵחַ מִיַּד גֹּאֵל הַדָּם וְהֵשִׁיבוּ אֹתוֹ הָעֵדָה אֶל עִיר מִקְלָטוֹ אֲשֶׁר נָס שָׁמָּה וְיָשַׁב בָּהּ עַד מוֹת הַכֹּהֵן הַגָּדֹל אֲשֶׁר מָשַׁח אֹתוֹ בְּשֶׁמֶן הַקֹּדֶשׁ: במדבר לה כה

8. כִּי בְּעִיר מִקְלָטוֹ יֵשֵׁב עַד מוֹת הַכֹּהֵן הַגָּדֹל וְאַחֲרֵי מוֹת הַכֹּהֵן הַגָּדֹל יָשׁוּב הָרֹצֵחַ אֶל אֶרֶץ אֲחֻזָּתוֹ: במדבר לה כח

9. וְלֹא תִקְחוּ כֹפֶר לָנוּס אֶל עִיר מִקְלָטוֹ לָשׁוּב לָשֶׁבֶת בָּאָרֶץ עַד מוֹת הַכֹּהֵן: במדבר לה לב

10. כְּצִפּוֹר לָנוּד כְּדְרוֹר לָעוּף כֵּן קְלָלַת חִנָּם לוֹ תָּבֹא: משלי כו ב

11. וַאֲחִיתֹפֶל רָאָה כִּי לֹא נַעֲשְׂתָה עֵצָתוֹ וַיַּחֲבֹשׁ אֶת הַחֲמוֹר וַיָּקָם וַיֵּלֶךְ אֶל בֵּיתוֹ אֶל עִירוֹ וַיְצַו אֶל בֵּיתוֹ וַיֶּחְנָק וַיָּמֹת וַיִּקָּבֵר בְּקֶבֶר אָבִיו: שמואל ב יז כג

12. וַיֹּאמֶר מָה הַדָּבָר אֲשֶׁר דִּבֶּר אֵלֶיךָ אַל נָא תְכַחֵד מִמֶּנִּי כֹּה יַעֲשֶׂה לְךָ אֱלֹהִים וְכֹה יוֹסִיף אִם תְּכַחֵד מִמֶּנִּי דָּבָר מִכֹּל הַדָּבָר אֲשֶׁר דִּבֶּר אֵלֶיךָ: שמואל א ג יז

13. וַיַּגֵּד לוֹ שְׁמוּאֵל אֶת כָּל הַדְּבָרִים וְלֹא כִחֵד מִמֶּנּוּ וַיֹּאמֶר יְיָ הוּא הַטּוֹב בְּעֵינָיו יַעֲשֶׂה: שמואל א ג יח

14. וְלֹא הָלְכוּ בָנָיו בְּדַרְכָּיו וַיַּטּוּ אַחֲרֵי הַבֶּצַע וַיִּקְּחוּ שֹׁחַד וַיַּטּוּ מִשְׁפָּט: שמואל א ח ג